125 50 80 80 50 125

Jestřabí 2025
rok vzpomínání
a vděčnosti

Vzpomínkovou publikaci vydala obec Jestřabí v roce 2025
Vychází nepravidelně podle potřeby. Vydává Obec Jestřabí.
Sestavili Mgr. Dominik Šuráň a Mgr. Kateřina Šuráňová.
Grafické zpracování - Ing. arch. Pavel Vašička.
Neprošlo jazykovou úpravou.
Toto číslo vyšlo 16.srpna 2025.

Úvodní slovo starostky

Milí občané Jestřabí,

rok 2025 se do historie naší obce nezapíše jako obyčejný. Přinesl tři výjimečná jubilea, která si zaslouží, abychom se u nich na chvíli zastavili, zavzpomínali, a především vyjádřili úctu – lidem, událostem i místům, která formovala duši Jestřabí.

Letos si připomínáme 80 let od založení Sboru dobrovolných hasičů, který po celá desetiletí nejen chrání naše domovy před živly, ale také tvoří pevnou součást společenského života v obci. Jsou to lidé, kteří neváhají pomoci, když je potřeba – ti, na které se můžeme spolehnout.

Zároveň jsme uctili památku Stanislava Janečka, rodáka z Jestřabí, odvážného učitele a velitele odboje, který za naši svobodu zaplatil tím nejcennějším – svým životem. Právě v budově bývalé školy, kde se v roce 1900 narodil, jsme v srpnu odhalili pamětní desku jako důstojnou připomínku jeho oběti i lidské statečnosti.

A do třetice jsme oslavili i radostné jubileum – 50 let Mateřské školy v Jestřabí. Místa, které utváří první přátelství, učí srdcem a zanechává v každém z nás nesmazatelnou stopu.

Tato publikace je malou mozaikou vzpomínek, příběhů a lidí, kteří stáli a stojí za děním v naší obci. Je projevem naší vděčnosti vůči minulosti i přítomnosti – a také mostem k budoucnosti. Děkuji všem, kteří přispěli svými texty, fotografiemi, vzpomínkami i pomocí při přípravě jednotlivých oslav.

Přeji Vám příjemné čtení a ať na následujících stránkách najdete nejen fakta, ale především hrdost, sounáležitost a možná i kus vlastní vzpomínky.

S úctou a přáním všeho dobrého
Mgr. Kateřina Šuráňová
starostka obce Jestřabí

50. výročí vzniku MŠ Jestřabí

Počátky školství v Jestřabí a vznik školní budovy

Až do konce 19. století docházely děti z Jestřabí do školy ve Štítné nad Vláří – často však velmi nepravidelně. I po zavedení nových školních zákonů zůstávala úroveň vzdělanosti nízká, což dokumentují i dobové poznámky: „*...sotva, že se tak dovedou podepsati.*“ Z tohoto důvodu se obec v roce 1891, za starosty Jana Šmotka, č. 52, rozhodla vyjmout se ze štítenského školního obvodu a zahájit jednání o vlastní škole.

Budova školy v roce 1949

Od plánu k realizaci

Plán stavby zpracoval zednický mistr Josef Vrba ze Slavičína. Původní návrh počítal s umístěním chléva a dřevárny podél silnice, avšak tento záměr neschválil okresní silniční výbor v Uherském Brodě. Po zásahu c. k. zemské školní rady došlo ke změně plánu – obec přikoupila pozemek, a hospodářské stavby byly nakonec postaveny za školní budovou ve dvoře.

Celkové náklady stavby podle schváleného rozpočtu činily 7 443 zlatých a 5 krejcarů. Největší položky zahrnovaly zednické a tesařské práce, truhlářství, zámečnictví a vybavení. Finanční situace obce však nebyla jednoduchá – 3 000 zlatých bylo vypůjčeno ze sirotčí pokladny ve Valašských Kloboukách, další půjčka 1 450 zlatých pocházela ze Slavičína. Obec získala také subvenci 1 000 zlatých od c. k. zemského výboru a darem přispěl i občan Jan Šmotek.

Samotná stavba byla zadána místním i okolním řemeslníkům: tesařské práce vykonal Josef Strážnický ze Slavičína, truhlářské a natěračské práce František Slaměník z Bojkovic, zámečnické Antonín Švach z Brumova, sklenářské Julius Kaisr z Valašských Klobouk. Obec si ponechala na starost potahové a nádenické práce i dovoz materiálu – do stavby se tak přímo zapojili místní obyvatelé.

První léta

Nově zvolený obecní výbor, v jehož čele stál starosta Josef Bařinka č. 31, za tříleté období svého mandátu stavbu úspěšně dovedl do konce.

Škola byla slavnostně vysvěcena dne 24. září 1893 za přítomnosti významných hostů – školního inspektora Petra Bezděka, okresního komisaře Přerovského, správce brumovského velkostatku p. Párala a dalších. Samotný obřad vedl štítenský farář a děkan, P. Alois Filip.

Vyučování začalo o dva dny později, 26. září 1893. Prvním učitelem byl dočasně Josef Trudák z Popova, který vyučoval třikrát týdně. V březnu následujícího roku nastoupil definitivně první řádný správce školy – Jindřich Janeček, původem z Pardubic. Byl to vzdělaný muž s bohatou učitelskou zkušeností, který výrazně ovlivnil první roky chodu školy.

Vizualizace nerealizované přestavby školy z roku 1930 (Dle dostupných plánů vytvořila AI)

Školní budova se stala centrem vzdělávání i kultury a svědčí o výjimečné

Olomoucký arcibiskup Theodor Kohn

iniciativě tehdejší obce. Podle kroniky se např. díky žádosti správce školy podařilo získat darem žákovskou knihovnu od pražských nakladatelů Urbánka a Vilímka. Arcibiskup olomoucký Theodor Kohn dokonce přispěl 40 zlatými na provoz školy. O prázdninách roku 1894 byla zřízena též pamětní kniha školy a školní knihovna, které sloužily dalším generacím.

Škola ukončila svou činnost v roce 1974, kdy všichni žáci i s učitelkou Olgou Víchovou přešli do nově zbudované školy ve Štítné nad Vláří.

Mateřská škola

Oslavy MDŽ s předsedou MNV Karlem Hajdou

Historie předškolní výchovy v Jestřabí sahá až do roku 1956. Tehdy byl zřízen tzv. „žňový útulek“ – dočasné zařízení pro děti, jejichž maminky pracovaly na sezónních zemědělských brigádách. Tento typ péče se každoročně opakoval, a to až do chvíle, kdy obec získala vlastní mateřskou školu.

Zlomovým byl rok 1974, kdy děti a učitelé z místní základní školy přesídlili do nové školní budovy ve Štítné nad Vláří. V budově pak byla upravena část prostor právě pro účely mateřské školy, která se oficiálně otevřela 3. února 1975. Byla určena pro děti od tří do šesti let a stala se pevnou součástí života v obci. O počátcích fungování mateřské školy hovoří obecní kronika jen velmi stručně: „*Uvedené úkoly programového plánu byly splněny. V roce 1974 byla zrušena výuka v ZDŠ Jestřabí. Bylo proto přikročeno ke zbudování mateřské školky ze stávající budovy ZDŠ a od 1/2 1975 slouží plně svému účelu...Mateřské školce věnovali péči především rodiče, jejichž ratolesti zde trávily čas v době, kdy oni jsou v práci. V průběhu roku je zde pečováno o 20-22 dětí a pro jejich pěkné prostředí bylo odpracováno přes 300 hodin.*“

V roce 1982 se nad školkou vznášela hrozba zrušení. Měla být sloučena se štítenskou školkou a děti by tak musely každodenně dojíždět. Rodiče se ale postavili proti tomuto kroku a jejich aktivní odpor vedl k zachování provozu školky v Jestřabí.

Personál v letech

Vedení školky se v průběhu let měnilo. První ředitelkou byla v letech 1975–1980 Otilie Hlavinková. Po ní se funkce ujala její dcera Dana Macková a od roku 1990 školku vedla Jarmila Fojtíková. V období 1993–2002 byla školka začleněna pod štítenské ředitelství, jehož vedoucí byla Oldřiška Říhová. Od 1. ledna 2003 získala školka právní subjektivitu a její ředitelkou se znovu stala Jarmila Fojtíková, po ní nastoupila v roce 2018 Mgr. Kateřina Šuráňová, která stála v čele školky do listopadu 2024, kdy začala vykonávat funkci uvolněné starostky.

Mezi učitelkami, které se v průběhu let podílely na výchově dětí, byly například Anna Burešová, Marie Hrnčiříková, Hana Bačová, Marie Šprtová, Ludmila Hudková, Ludmila Gregorová, Věra Škubníková, Anna Lysáková, Hana Šabršulová, Radka Petrů a Michaela Petrů. Nezastupitelnou roli hrály i pracovnice nepedagogického personálu: Jiřina Vaňková, Štěpánka Králíková, Ludmila Holbová, Anna Fojtíková, Zdena Strnková, Olina Lysáčková, Anna Mudráková, Ludmila Šprtová, Martina Králíková, Gabriela Florešová, Adéla Masariková, Jarmila Ptáčková, Terezie Dolihalová a Petra Dulková. Dnes tvoří sbor pedagogických pracovnic: ředitelka Bc. Lenka Juříková, učitelka Natálie Hudečková, asistentka pedagoga Blanka Orsáková. Nepedagogický kolektiv: kuchařka Ivana Mudráková, uklízečka Ivana Marková a školnice Marie Spáčilová.

Personál MŠ v roce 1976 - Štěpánka Králíková, Jiřina Vaňková, Otilie Hlavinková a Hana Bačová

Mateřská škola dnes: místo radosti, objevů a spolupráce

Současná mateřská škola v Jestřabí funguje jako příspěvková organizace zřízená obcí. Je jednotřídní s kapacitou 28 dětí a sídlí v jednopodlažní budově téměř uprostřed vesnice. Budova má k dispozici prostorné třídy vybavené novým nábytkem, kuchyň, sklad potravin, sociální zařízení i kancelář. Z třídy vede přímý východ na zahradu, která je oblíbeným místem jak dětí, tak pedagogů.

Mateřská škola v Jestřabí je už padesát let místem, kde to voní dětskou zvědavostí, lepidlem, čerstvým ovocem a bábovkou. Za tu dobu se zde vystřídaly celé generace dětí i učitelek, ale to nejdůležitější zůstává: láskyplné prostředí, kde se učíme nejen poznávat svět, ale i navazovat první přátelství, řešit první neshody a radovat se z každého dobře nalepeného knoflíku.

Stavba učitelské bytovky v šedesátých letech

Školka v rytmu roku aneb Nuda? Ta se k nám nedostane!

Školní rok v MŠ Jestřabí není žádná šedivá rutina. Je to jízda – někdy drakem na Brálovce, jindy autobusem na výlet nebo s papírovou korunou na hlavě při karnevalu. Děti si samy moštují jablka, které předtím nasbírají, umyjí a nastrouhají. Pozor – není to jen o moštu. Je to o tom, že pochopí, že i za džusem se skrývá pořádný kus práce.

Důležitým prvkem jsou také dílničky – podzimní, vánoční, velikonoční. Svítily dýně, zářily hvězdičky, blýskaly se barevné kraslice a ve školce se tvořilo ostošest. Za vystřihováním, lepením a tvořením se skrývá to nejcennější - společně prožitý čas dětí a rodičů, ale také pocit hrdosti, který si děti nesou domů spolu s vlastnoručně vyrobeným „strašidlem z dýně“.

Spolupráce, která má smysl

Základní škola Gabry a Málinky není jen o rok dál – je to partner. Společné zpívání koled, návštěvy prvňáčků, předávání zkušeností – to všechno pomáhá našim dětem připravit se na další životní krok. A když se k tomu přidají divadelní představení, výlety do muzeí nebo návštěva betléma ve štítenském kostele, je jasné, že se zde učí hlavně srdcem.

Moštování, r. 2021

Když projekt, tak pořádně

MŠ Jestřabí je malá škola s velkými projekty. Díky nim má dnes nové vybavení - nábytek ve všech třídách, nové podlahy v malé třídě, kanceláři, kuchyni a zázemí, kuchyňské spotřebiče, moderní výukové pomůcky i pracovní ponk (ano, opravdu, takový ten pořádný s nářadím, žádné plastové „jakože“!).

Školní zahrada prochází obměnami od roku 2014 a pro děti se díky mnoha projektům na podporu EVVO stala živou učebnicí. Není tak jen místem k proběhnutí – je to **živá učebnice uprostřed vesnice**, kde děti objevují přírodu všemi smysly. Zahrada je vybavena herními prvky s přírodním nádechem, které podporují pohyb, fantazii i spolupráci. Na bylinkové záhony jsou děti pyšné, samy si do nich vysévají semínka bylinek, sází a s láskou pečují o rostlinky, aby si pak mohly přivonět, ochutnat a paní kuchařka pak využít při vaření. Nechybí ani záhony se zeleninou, které děti osévají na jaře a na podzim sklízí, keříky s rybízem nebo ovocné stromy, jejichž jablíčka pravidelně sbírají, moštují a ochutnávají.

Uprostřed zahrady je také ohniště, kde se každoročně koná tradiční pečení zemáků. To vše vytváří místo, kde se děti učí pozorovat, vnímat souvislosti, rozvíjet odpovědnost a vztah k přírodě – zahradu, která skutečně zapojuje všechny smysly.

Díky projektu **„Odkud se bere jídlo?“** se děti podívaly na farmu Javorník, zkusily si zpracování mléka i výrobu másla a zjistily, že učení může chutnat. Dílny a workshopy ukazují, že i věci zdánlivě složité jdou dětem krásně vysvětlit – prakticky, názorně a se špetkou radosti.

A díky projektu „**Klokanovy školky**“ se jestřabská MŠ stala centrem sdílení zkušeností pro celý region. Učitelky z okolních mateřských škol se nebály nových přístupů, předávaly si mezi sebou své zkušenosti a čerpaly inspiraci – a jak samy přiznávají – občas i z radosti a atmosféry nápaditosti svého týmu.

Projekty, které proměnily naši školku

Od roku 2014 se v naší mateřské škole podařilo zrealizovat řadu významných projektů, které přispěly k modernizaci prostor, zkvalitnění vzdělávání i rozvoji školní zahrady. Díky podpoře různých poskytovatelů grantů se z naší školky stalo místo plné podnětů, přirozeného poznávání a radostného učení. Děti si díky novým pomůckám a vybavení mohou hravou formou osvojovat dovednosti potřebné pro život.

Sváťovo dividlo, r. 2019

2014 - Zahrada pro všechny smysly (MMR)

Díky tomuto projektu vznikla přírodní herní zahrada, která dětem nabízí prostor pro zkoumání, pohyb i smyslové poznávání světa. Zahrada se stala místem, kde se učení přirozeně propojuje s hrou a objevováním.

2015 - Máta nebo včelka... (Zlínský kraj)

Projekt zaměřený na další rozvoj školkové zahrady – děti získaly mikroskopy, odborné publikace, sazenice bylinek, učily se o rostlinách i hmyzu prostřednictvím výukových programů, jež dětem pomáhají prohlubovat vztah k přírodě.

2016 - Klokane na slovíčko! (MŠMT)

Podpora logopedické prevence v předškolním věku, včetně pořízení logopedického kufru a dalších pomůcek, výrazně přispěla k rozvoji komunikačních dovedností dětí, umožnila včasnou diagnostiku řečových obtíží.

2016 - Přírodní zahrada a naše živá učebnice (Zlínský kraj)

Vznikla didaktická zahrada vybavená květinovými záhony, bylinkami, nářadím pro práci na zahradě a zahradním deníkem. Děti zde pozorují, pečují, zapisují, ochutnávají – učí se v přímém kontaktu s přírodou.

Děti samy sázejí bylinky, učí se tak pečovat o přírodu

Od 2016 - Šablony (EU + MŠMT)

Projekt zaměřený na vybavení mateřské školy digitálními učebními pomůckami pro moderní a interaktivní vzdělávání, které nově posouvají výuku v mateřské školce do 21. století a připravují děti na nový svět.

2024 - Rekonstrukce mateřské školy

V roce 2024 proběhla rozsáhlá rekonstrukce prostor – došlo k výměně podlah v malé třídě, kuchyni, kanceláři, přípravně, skladu a chodbě. Kuchyň byla nově vybavena moderní kuchyňskou linkou, plynovým sporákem, dvěma digestořemi, myčkou, nerezovými stoly, dvojdřezem, potravinovou skříní a úložnými prostory. Všechny rekonstruované místnosti byly také nově vymalovány.

Celkové náklady na rekonstrukci:

- podlahy: **459 370,45 Kč**
- kuchyně: **219 550,00 Kč**

Za tím vším však nestojí jen materiální přínos - největší hodnotou projektů je vytvoření takového prostředí, které je inspirativní, přátelské a podnětné pro děti. Prostor, kde mohou samy objevovat, zkoumat, učit se, tvořit a růst. Zároveň je to prostředí, které plně podporuje práci jak pedagogického, tak nepedagogického kolektivu. Mateřská škola Jestřabí se díky projektům (a podpoře Obce) proměnila v místo, kde se dobře učí, pracuje i žije – a kde každý nápad dostává prostor růst.

Rekonstrukce chodníků na školkové zahradě, r. 2017

Společně to zvládneme (i s covidem)

Pandemie covidu zasáhla i školku. Zavřené dveře, prázdné třídy, ručně šité roušky. Ale jakmile to bylo možné, vše se znovu rozběhlo. Všechny síly byly vrženy do obnovení provozu a návratu k normálním dnům.

I přes omezení se podařilo naplnit školní zahradu smíchem, pasovat předškoláky na školáky a obnovit tradice, které kvůli pandemii musely ustoupit. A návštěva Mikuláše? Ani svatý muž neváhal, a naběhl na distanční způsob návštěvy dětí. A také jsme nechtěli rodiče připravit o kouzlo vánoční besídky. Proto jsme pro ně, jako malé (velké) překvapení, připravili její videozáznam, který jsme následně sdíleli prostřednictvím odkazu. Mnozí z rodičů tak měli jedinečnou možnost naposledy vidět své dítě jako předškoláka v roli malého herce na scéně mateřské školy.

Sv. Mikuláš pozdravil děti pouze distančně..., r. 2020

Malá školka s velkým srdcem

Za půlstoletí se školka proměnila z malého venkovského zařízení na moderní instituci, která si uchovává kouzlo osobního přístupu. Slova ředitelky Kateřiny Šuráňové: „Naše škola není velká rozlohou, ale velká tím, co se v ní každý den odehrává. Je jako jedna velká rodina - děti, rodiče i zaměstnanci tu tvoří jeden propojený svět. Všichni jsme *„na jednom place*“, jak s oblibou říkám, a právě v tom spočívá kouzlo naší školky. Každé dítě je u nás vnímáno jako jedinečná osobnost - až už je mu tři nebo sedm let, ať potřebuje běžnou péči, nebo podporu navíc. Přistupujeme k nim s láskou, trpělivostí a pochopením. Jsme školka, kde nezáleží na velikosti budovy, ale na velikosti srdce - a troufnu si říci, že každá ze zaměstnankyň má srdce obrovské a náruč vždy otevřenou. Otevřenou pro dětské slzy, obavy i radosti. V náruči, kde je místo pro laskavost, pochopení a pohlazení, když je malému človíčkovi smutno, když potřebuje povzbudit, nebo jen být s někým, kdo ho v tichosti obejme. Ve škole děti učíme spoustu věcí - jak držet nůžky, jak poprosit, jak se podělit o hračku. Ale upřímně - my se učíme často od nich. Děti nám každý den připomínají, co znamená se radovat z maličkostí, jak obejmout jen tak, bez důvodu, jak se smát naplno. Antoine de Saint-Exupéry v Malém princi napsal: *„Dospělí nikdy nic nepochopí sami od sebe a děti je musí pořád a pořád poučovat.*“ Měl pravdu. Děti nás učí trpělivosti, laskavosti i tomu, že nejdůležitější věci nejsou vidět očima, ale srdcem.“

Tvoření spolu s rodiči je jednou z domén naší školky

Školka na návštěvě v klobucké kosence, r. 2015

Dary, které hřejí víc než radiátor

Velký dík patří také místním občanům a rodičům – třeba manželům Králíkovým, kteří školce věnovali již zmíněný pracovní ponk. Nebo rodině Šuráňových za pravidelné moštování a sušení jablíček, rodině Slámových za sběr a všem, kdo přiložili ruku k dílu – ať už šlo o malování tříd, montáž nových světel či slovo podpory.

Dar pro MŠ - plně funkční pracovní ponk pro děti, r. 2020

Jak školku hodnotí Česká školní inspekce?

Na jaře roku 2023 prošla MŠ Jestřabí inspekční návštěvou České školní inspekce. Výsledek? Velmi příznivý. Inspekce ocenila dlouhodobě vysokou kvalitu vzdělávání, efektivní využívání finančních zdrojů a úspěšné zapojení školy do projektového financování. Vyzdvihnuta byla nejen modernizace vybavení, ale i promyšlené vzdělávací metody, které podporují individuální rozvoj. Škola podle zprávy vyniká v oblasti ekologické a polytechnické výchovy, vytváří klidné a podnětné prostředí a zapojuje děti do vzdělávání hravou a tvořivou formou. Velkým plusem je také úzká spolupráce s rodiči, příjemná atmosféra a profesionální přístup všech zaměstnanců. A co je možná nejdůležitější – děti se ve školce cítí dobře, jsou vedeny k samostatnosti a při hrách i činnostech s nadšením spolupracují.

Pohybové aktivity jsou nedílnou součástí běžného dne v MŠ

Každoroční tradicí je návštěva Betléma ve štítenském kostele

Závěrem

Padesát let mateřské školy v Jestřabí je příběhem o tom, jak se malé děti stávají velkými lidmi. O tom, že vzdělávání není jen soupis výukových cílů, ale že je to především vztah. A v Jestřabí ten vztah funguje.

Všem, kteří byli součástí tohoto příběhu – ať už jako děti, učitelé, rodiče, prarodiče, kuchařky, starostové či pomocníci – děkujeme. Díky vám je školka místem, kde to i po 50-ti letech stále voní dětstvím.

Článek napsali:
Mgr. Dominik Šuráň a Mgr. Kateřina Šuráňová

Zdroje:
Čerpáno z práce Mgr. Petra Fojtíka – FOJTÍK, Petr. *Vývoj obce Jestřabí v letech 1848-1945*. Bakalářská práce, vedoucí David Papajík. Univerzita Palackého, Filozofická fakulta, Katedra historie, 2007.
Články Mgr. Kateřiny Šuráňové a Natálie Hudečkové ze zpravodajů obce Jestřabí
Inspekční zpráva ČŠI za rok 2023 – viz
https://www.csicr.cz/cz/Registr-inspekcnich-zprav?d=12307

První ročník dětí v MŠ Jetstřabí, r. 1975

Vystoupení malých valášků, 80. léta

Vánoce ve školce - Radek Hýbl (Štítná), Petr Sláma, Jožka Černíček

Školková zahrada před renovací

Oběd ve školkové jídelně

Odpočinek ve Velké třídě, r. 2002

Pečení svatomartinských perníčků, 11. 11. 2023

Pečení zeměáků na školkové zahradě

Spolupráce se ZŠ Gabry a Málinky ve Štítné nad Vláří

Stavění sněhuláka na školkové zahradě

Ředitelky MŠ v posledních letech - Mgr. Kateřina Šuráňová a Jarmila Fojtíková

Sváťovo dividlo (p. Svatopluk Horváth), 90. léta

Sváťovo dividlo, r. 2019

80 let Sboru dobrovolných hasičů v Jestřabí (1945-2025)

Obec Jestřabí se nachází v severní části CHKO Bílé Karpaty a zároveň náleží do etnografické oblasti Valašska. Rozkládá se podél silnice č. 495 ze Slavičína do Brumova-Bylnice. Katastr obce má rozlohu 389 ha. Jestřabí je poprvé uváděno v historických písemných pramenech roku 1503. Při posledním sčítání lidu v roce 2011 žilo v Jestřabí celkem 293 obyvatel. K místním památkám patří kaple zasvěcená Panně Marii Svatohostýnské (1927) a kamenný kříž (1906). V obci fungují tradiční organizace jako Sbor dobrovolných hasičů (od 1945), Český červený kříž (od 1953) či Sportovní klub Jestřabí (od 2005).

Cvičení před Zvoničky

Začátky Sboru dobrovolných hasičů v Jestřabí

První pokus založení hasičského sboru v Jestřabí proběhl v roce 1942, kdy jeho založení nařídila německá okupační správa. Hasičský sbor měl plnit především civilně-obranné úkoly, avšak tento sbor existoval jen úředně na papíře. V Jestřabí však neměl jediného člena.

Sbor dobrovolných hasičů v Jestřabí tak reálně vznikl 28. října 1945. O založení sboru v obci rozhodlo obecní zastupitelstvo, které se tenkrát scházelo v kanceláři v budově místního pohostinství. Ihned po schůzi tehdejší předseda místního národního výboru Jan Šuráň z čp. 67 zašel do hostince, kde *„při pivě odpočívali místní občané a oznámil jim tuto novotu a navrhl jim, aby se přihlásili za členy“*.

Do hasičského sboru se okamžitě přihlásilo 21 občanů, včetně jedné ženy. Poté všichni přihlášení podepsali zakládací prezenční listinu a bezprostředně poté se konala ustavující schůze sboru, na níž byla provedena volba výboru a funkcionářů sboru:

- starostou sboru se stal první muž obce, **Jan Šuráň** - voják z povolání, čp. 67,
- jeho zástupem byl zvolen **Josef Hýbl** - rolník, čp. 32,
- velitelem **Josef Sláma** - tesař, čp. 29,
- jednatelem **Jaroslav Saňák** - obchodník a hostinský, čp. 50,
- pokladníkem **František Vaněk** - železniční zaměstnanec, čp. 14.

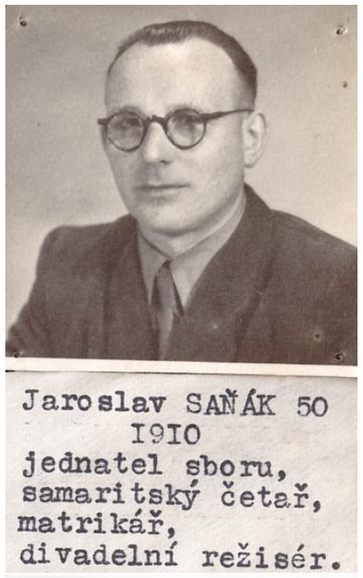
Ihned po ustavující schůzi bylo sepsáno hlášení o založení Sboru dobrovolných hasičů v Jestřabí, které bylo adresováno tehdejšímu Okresnímu národnímu výboru v Uherském Brodě a Okresní hasičské jednotě v Bojkovicích. Sbor si zřídil u Poštovní spořitelny v Brně svůj vlastní šekový účet. Finančním základem pro fungování sboru bylo 5084,- korun, které vynesla sbírka mezi občany. Sbor se obrátil i na obce a hasičské sbory v okolí, členové sboru oslovili své přátele, obchodník Jaroslav Saňák se obrátil na své obchodní dodavatele – všichni s prosbou, aby jim oslovení přispěli „v rámci svých možností“ na zakoupení stříkačky, výzbroje a výstroje, které budou sloužit k *„ochraně života a majetku spoluobčanů“*. To ovšem ke krytí finančních potřeb sboru zdaleka nestačilo a tak, se členové sboru pustili do pořádání mnoha společenských akcí: tanečních zábav, plesů či divadelních představení. Tímto způsobem si sbor i nadále zajišťoval získávání prostředků potřebných k rozvoji i k vlastnímu chodu. Hasičský sbor byl v době svého založení prvním spolkem v naší obci. Jak uvádí Jaroslav Saňák ve svých pamětech, elán a zápal pro práci ve sboru byl doslova „nenasytný“ a sbor byl dáván za vzor jiným sborům v uherskobrodském okrese, kam tehdy obec náležela. Někteří členové jestřabského sboru se stávali také funkcionáři Okresní hasičské jednoty, která následně od roku 1949 sídlila ve Valašských Kloboukách.

Štrtm. Jan Šuráň (1898-1957)
spoluzakladatel sboru, předseda MNV

Jaroslav Saňák (1910-2005)

Pan Jaroslav Saňák byl obchodník, spoluzakladatel SDH, předseda Českého červeného kříže a významná postava jestřabského písemnictví a historie.

Jaroslav Saňák, spoluzakladatel sboru

První významná akce

První významné akce, které se sbor zúčastnil byl okresní sjezd hasičských sborů v Uherském Brodě, který se konal 16. června 1946. V průběhu desetiletí se hasičský sbor zúčastňoval a také pořádal okrskové soutěže, což činí se ctí dodnes. Sbor se samozřejmě věnuje své hlavní činnosti, a to ochraně majetku občanů před ohněm a povodněmi. Buď formou prevence nebo zásahů při požárech, ale také chrání obyvatele před dalšími živly. Mezi starší vzpomínky patří například záznamy z kroniky z let 1972, 1977, 1979, 1981, 1983.

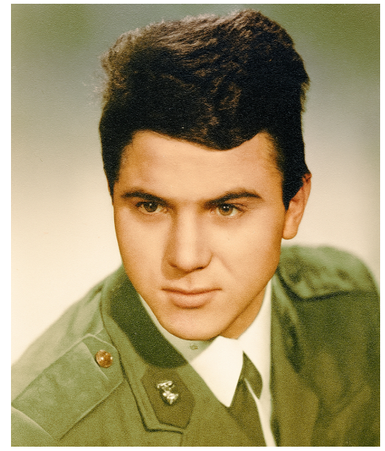
Jestřabský hasičský sbor, se kromě základních úkonů vycházejících z náplně jeho funkce - hašení, prevence, pomoc při živelných pohromách, konání kulturních akcí či účast v soutěžích, historicky zasloužil také o založení hasičských sborů v Popově a na Kochavci.

Hasiči v Jestřabí - tradice i současnost

Dobrovolní hasiči mají v naší obci dlouhou a bohatou tradici. První hasičská zbrojnice byla zřízena v letech 1945–1950 v budově hostince č. p. 50, poté se přemístila do Kulturního domu č. p. 1. Roku 1973 se v kronice objevuje první zmínka o výstavbě samostatné hasičské zbrojnice s povolením odpracovat 250 hodin.

Z hasičské kroniky: *„30. červen 1975 – Zahájení výstavby požární zbrojnice materiálně zajišťovali předseda MNV Hajda Karel, tajemník Václav Vaněk, pověřený stavbyvedoucí Saňák Jaroslav. Na této stavbě bylo odpracováno 654 hodin z toho 222 má závazek PO, 14. května byla uskutečněna brigáda na pož. zbrojnice, zabudování věšáků, vybílení garáže a úklid. 27. června brigáda na požární zbrojnici, fasáda schodiště – Strnad, Vaněk, Hyžík, Šuráň František, dovoz hlíny a svahování Floreš Josef, Černíček Josef, Tománek Jan ml. Marek František.“*

7. ledna 1977 se konalo přestěhování výzbroje a výstroje ze staré zbrojnice do nové, za účelem uvolnění k adaptaci pro kuchyň KD. Dne 17. července 1977 byla slavnostně otevřena nová hasičská zbrojnice, která svému účelu slouží dodnes. V roce 2017 zde proběhly drobné stavební úpravy, na kterých se aktivně podílel nynější starosta sboru pan Vladimír Šuráň.

Současný starosta sboru Vladimír Šuráň (1948)

Vybrané akce z kroniky

- čerpání sklepů z čp. 32 a 50 při povodni
- požár udírny u p. Fojtíka čp. 11
- hašení suché trávy na nivách a na Velíkové
- praktické cvičení s PS 8 a propláchnutí odpadového kanálu pro pohostinství a obchod u Saňáků
- pravidelné preventivní prohlídky obytných domů a prodejen (určení členů hlídek)
- zahoření krovu dne 13.12. u Krůžely čp. 29
- 17. června v ranních hodinách záchrana budov při povodni
- čerpání vody ze sklepa v mateřské škole
- účast při zdolání požáru kravína na farmě ve Štítné
- V červnu 2020 to byl zásah při bleskové povodni, kdy po prudkých deštích se obcí Jestřabí prohnala 50letá voda.

Hasičská soutěž - v pozadí plocha dnešního betonového hřiště

Vozový park v průběhu let

Z hasičské kroniky: *„31. červenec 1975 okrskový velitel Šebák František vyhlásil poplachové cvičení v Rokytnici, naši členové byli nastoupení s požární technikou a na určené místo se nedostavili, jelikož jsme neměli v dosahu žádné vozidlo. Dne 30. listopadu 1975 na výroční členské schůzi připomínal Alois Hrnčiřík potřebné vozidlo pro ZO k případu poplachu v Rokytnici. 7. října 1976 dovoz vozidla Tatra 805 ze Zlatovce a v říjnu vozidlu přiděleny značky GV 54-62.“*

Za rok 1978 ujela Tatra 805 583 km. Po té bylo zakoupeno vozidlo Avia furgon modré barvy za částku 55 000 Kč, tu později vystřídala převedená Avia furgon ze Lhoty u Zlína, která u sboru sloužila do roku cca 2015.

V únoru roku 2017 náš sbor obdržel nový vůz značky Fiat Ducato, určený pro přepravu mužstva. Pořízen byl díky evropským dotacím a s výraznou finanční podporou obce Jestřabí. Slavnostní vysvěcení vozu proběhlo během Jestřabské pouti v srpnu téhož roku, a to za účasti mons. mgr. Vojtěcha Šímy - děkan kroměřížské kolegiátní kapituly.

Ve stejném roce absolvovali dva naši členové kurz velitele jednotky, čímž se zvýšila akceschopnost sboru. Výrazných úspěchů dosáhli také naši mladší žáci, kteří během soutěžní sezóny získali tři zlaté a dvě stříbrné medaile.

Naše výjezdová jednotka se pravidelně účastní okrskových námětových cvičení, která prověřují připravenost při mimořádných událostech. Jedno z výraznějších cvičení se uskutečnilo v květnu 2010 v areálu mateřské školy v Jestřabí za účasti jednotek HZS Slavičín, JSDH Štítná nad Vláří a JSDH Jestřabí. Námětem bylo řízení dopravy, evakuace osob a zabezpečení budovy. Podobných cvičení se jednotka účastní pravidelně každý rok.

V letech 2020 a 2021 byla činnost sboru omezena pandemií COVID-19. Využili jsme toto období k modernizaci technického vybavení. Díky dotaci od 21. okrsku ve výši 50 000 Kč a příspěvku obce 25 000 Kč jsme získali celkem 75 000 Kč. Z těchto prostředků jsme pořídili:

- elektrické a motorové kalové čerpadlo
- plničku protipovodňových pytlů,
- výkonné svítilny.

Jednotka JPO V byla dále vybavena novými zásahovými přilbami se svítilnami, obuví a ochrannými rukavicemi. V následujících letech jsme techniku dále průběžně doplňovali a modernizovali.

Děkujeme obci a 21. okrsku za podporu, díky níž jsme připraveni pomáhat, kdykoli je třeba.

V roce 2024 byla Obcí Jestřabí podána žádost o dotaci na přívěsný zásahový vozík pro řešení mimořádných událostí. Přívěs slouží k zajištění větší akceschopnosti JSDH, které disponují zpravidla jen dopravním automobilem výhradně pro přepravu osob. Je vybaven moderní technikou tak, aby tyto jednotky mohly působit v rámci IZS co nejefektivněji.

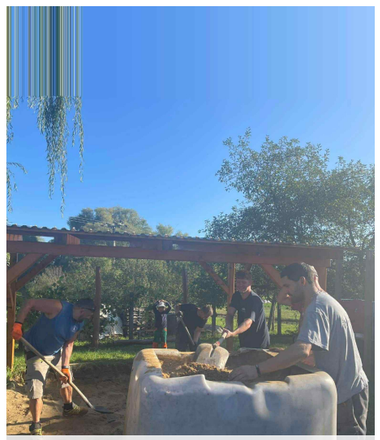
Poprvé jsme jej využili v červenci při zásahu u místního rybníka. Po období veder bylo třeba vodní plochu provzdušnit, což nám dalo příležitost vyzkoušet veškeré vybavení uložené ve vozíku a seznámit se s jeho obsluhou. K akci jsme si přibalili i naši nejstarší stříkačku PS8. Po krátkém boji se startováním se nám ji nakonec podařilo úspěšně uvést do provozu – a opět ukázala, že i veterán mezi technikou má své místo a využití.

Okrskové námětové cvičení v MŠ Jestřabí, r. 2010

Rok 2023

V roce 2023 jsme se rovněž zapojili do kompletní rekonstrukce a revitalizace dětského pískoviště na zahradě místní mateřské školy. Pomohli jsme s odstraněním již nevyhovujících dětských prolézaček, které byly nahrazeny novými. Písek, který byl již starý a nevyhovoval hygienickým požadavkům pro děti, jsme se rozhodli nevyhodit, ale dále využít a tak jsme jej uskladnili pro potřebu, kdyby v obci bylo nutné zabezpečit majetek před vysokou vodou. A můžeme říci, že jsme ho již využili – voda v září 2024, kdy v důsledku vydatných dešťových srážek hrozilo vylití řeky Vláry z koryta a hrozilo tak zatopení domů. Díky nové plničce protipovodňových pytlů jsme písek s předstihem napytlovali a pytle rozvezli na vytipovaná riziková místa v obci, kde mohlo hrozit nebezpečí zaplavení. To nechť je příkladem dobrých investic a připravenosti. Věříme, že nově upravený prostor bude dětem při-nášet radost po mnoho dalších let.

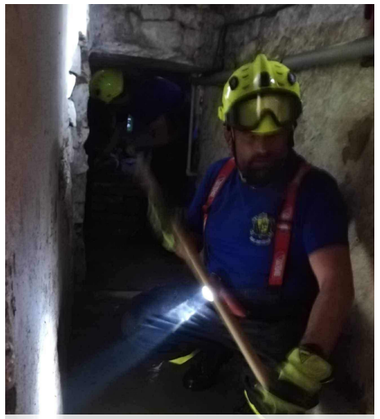

Rekonstrukce a revitalizace dětského pískoviště

Rok 2024

Rok 2024 však přinesl událost, která zasáhla nejen obec Vápenná na Jesenicku, ale i srdce mnoha z nás. Rychlá povodeň zde připravila desítky obyvatel o majetek, domovy a jistoty. Náš sbor dlouho nezahálel – ještě před samotným výjezdem jsme uspořádali sbírku čistících prostředků a základních potřeb, do které se zapojili občané i naši mladí hasiči. Právě ti pomáhali s organizací sbírky, zatímco se jednotka připravovala k výjezdu. Na místě jsme strávili tři dny, během nichž jsme se podíleli na vyklízení poničených domů, odčerpávání vody ze sklepů a odstraňování následků škod. Byla to náročná, ale smysluplná pomoc těm, kteří ji v danou chvíli potřebovali nejvíce.

Sbor dobrovolných hasičů Jestřabí tak i nadále potvrzuje svou roli – nejen jako spolehlivý pomocník při zásazích, ale i jako aktivní součást života obce a jejího okolí. Děkujeme všem, kteří nás podporují a pomáhají.

Bez vás bychom to nezvládli.

Pomoc při bleskových povodních v obci Vápenná na Jesenicku, r. 2024

Hasičský sbor

V současnosti má sbor 43 členů, z toho 18 tvoří mládež. Právě mladým se věnujeme s velkou péčí a podporou, což se odráží i v jejich skvělých výkonech na soutěžích během tohoto roku.

Hasičský sbor se každoročně aktivně podílí i na kulturním životě v obci. Pořádáme Fašankovou zábavu, pochovávání basy, stavění a kácení máje, dovoz a zdobení vánočního stromu a pomáháme s organizací dalších společenských akcí.

Ze zápisů z kroniky víme, že Stanislav Ptáček se v roce 1977 vzdal svojí funkce velitele a 25. 11. 1977 byl zvolen velitelem Stanislav Floreš, 3. listopadu 1982, se nedostavil na schůzi výboru a odmítl tak svoji funkci. *„jiné návrhy byly zbytečné a výbor se rozešel s tím, že Strnad Jaroslav a Černíček půjde za Florešem a znovu ho přesvědčí. Při návštěvě neslíbil funkci. Další návrh byl na Slámu St., při pohovoru neslíbil. Po dlouhé době přesvědčování Floreš Jos. znovu sebral funkci, za podmínek, aby mu vypomáhali s požární technikou pro nedostatek volného času (obytný dům rozestavěn) a získat nové členy. Strnad Jar. a Černíček St. slíbili, že budou provádět nábor nových členů.“*

Nynějším starostou sboru je pan Vladimír Šuráň z čp. 55, který sbor vede již více než 30 let. Další současní představitelé SDH Jestřabí jsou:

- starosta SDH – Vladimír Šuráň
- velitel SDH – Josef Černíček
- náměstek starosty SDH – Petr Vaněk
- jednatel SDH – Josef Králík

Hasičský sbor

Technika se během let neustále doplňovala a obměňovala, do 8. prosince 1982 sloužila jako hlavní stříkačka našemu mužstvu PPS 8. Okrskový velitel Bařinka Josef z Brumova přidělil PPS 8 po GO z Nedašové Lhoty za naši náhradu, než dostane příděl PPS 12.

- vozidlo Fiat Ducato
- kompletně vybavený zásahový přívěs ZHT Hranice pro mimořádné události
- motorová, plovoucí a kalová čerpadla
- elektrické centrály
- pilařská výbava
- zásahové vybavení - obleky

Ocenění velitele sboru Josefa Černička za přínos v oblasti dobrovolného hasičství hejtmanem ZK Radimem Holišem

Střípky z kroniky

- *„ 28. listopadu 1976 p. Pelíšek provedl závěr a hodnocení, připomínky ze schůzí OV (podnapilost družstev u soutěží, požárnost v našem státě – příčiny)*
- *8. listopadu 1981 - Diskuze: T.J. vznesl připomínku k vedoucímu mládeže k účasti na 80. výročí v Lipové, kde nastala větší domluva mezi mladými členy (za urážku, že byly v podnapilém stavu od velitele), Kolínek J., v případu Lipová usměrňoval tyto členy a hodnotil jejich práci kladně.*
- *4. února 1983 – postavení přístřešku na uhlí a dřevo se provede po odklizení materiálu z bouračky p. Kašparové*
- *8. září 1983 – Požár sklepní střechy u Černička Jos. Čp. 37: zásah a likvidování požáru provedli místní požárníci od hydrantu od zbrojnice s vodou. Příčina: majitele syn Tomáš spolu s kamarády si udělali ohníček na stropě v seně, asi v 16:30 hod.*
- *2. ledna 1984 byl odhlášen na vlastní žádost člen St. Marek. Byl členem od roku 1976. Odhláška odeslána. 19. února Marek Stan. zažádal o znovu přijetí z důvodu neporozumění a s unáhlením s velitelem Florešem Jos. Odeslání na karty na OV*
- *2. prosince 1984 p. suchý za okresní výbor pochvalně hodnotil mládež za připravenost na soutěžích a slíbil, že napíše do Naší pravdy.*
- *7. června 1985 – velitel Floreš Jos. měl těžké podmínky sehnat družstvo do soutěže, nemělo zájem, ~~nebude se dohadovat~~, slíbil, že bude nadále provádět nábor*
- *16. června 1985 – při dojezdu k Jestřabí dolů Bráloovou, byla porucha na 805, vuz je nepojízdný*
- *27. července 1985 – účast na pohřbu Josefa Zvoníčka předsedy VPS Štítná, který byl zavražděn v neděli 21. července ve 4 hodiny ráno u Šimoníků, kde děvčata volala o pomoc a byla napadnuta Aloisem Trčkou ze Štítné, smrtelná zranění nožem*
- *26. října se žáci a žákyně zúčastnili branného cvičení, družstva byla p. Remešem z ministerstva vnitra pochvalou a odměnou diplomy a knížky*

Soutěž v Hostětíně, r. 1958

Ženský odbor cvičí, r. 1950

Soutěž v Šanově, r. 1959

Kácení máje, r. 1956

Stavba požární zbrojnice pod vedením p. Jaroslava Saňáka

Soutěžní družstvo mužů, 70. léta

Mladé hasičky na soutěži v Bylnici, 80. léta

Jestřabští hasiči před Kulturním domem, r. 1977

Členové hasičského sboru na okresním sjezdu SDH v Uherském Brodě, 16.6.1946
*Dolní řada zleva: Ptáček František č.26 (roč.1907), Strnad Jaroslav č.12 (*1915), Bařinka Jan č.31 (*1909), Šuráň Jan č.67 (*1898), Hajda Karel č.101 (*1914), Saňák Jaroslav č.50 (*1910), Králík Alios 20 (*1902), Eliáš František č.16 (*1905)*
*Prostřední řada zleva: Floreš Jaroslav č.18 (*1919), Tomanec Karel č.53 (*1914), Fojtík František č.6 (*1914), Feilhauer Stanislav č.37 (*1920), Svatoň Jaroslav č.7 (*1927), Bařinka Alois č.35 (*1927), Fojtík František č.11 (*1924)*
*Horní řada zleva: Šuráň Josef 10 (*1926), Hnilo František č.70 (*1927), Hýbl Bohumil č.51 (*1927), Kováč Karel č.75 (*1898), Černíček Stanislav č.8 (*1928)*

Okresní sjezd SDH v Uherském Brodě, 16. 6. 1946

Mladí hasiči pod vedením p. Stanislava Černička, č. 8, 60. léta

Pohřeb Jana Šuráně, rakev nese mj. Jaroslav Saňák

Slavnostní otevírání zbrojnice, předseda ZO Strnad Jaroslav, č.115, 17. 7. 1977

Nová požární zbrojnice, 17. 7. 1977

Mladí hasiči, vedoucí Josef Černíček, č. 17, Rudimov 1971

Fašanky, 2016

Josef Králík, Dominik Matúšů, Ondřej Vaněk

Hasičská mládež na soutěži

Humanitární sbírka pro vytopenou obec Vápenná

Požární nádrž v Jestřabí

Fašanky 2023

Hasiči pomáhali ve Vápenné, září 2024

Cvičení u jestřabské požární nádrže

Žehnání nového hasičského auta Mons. Vojtěchem Šimou

Silná sestava jestřabských hasičů, v čele jednatel Josef Králík

Nástup na betonovém hřišti v Jestřabí

Mladí hasiči, 5. 8. 2017

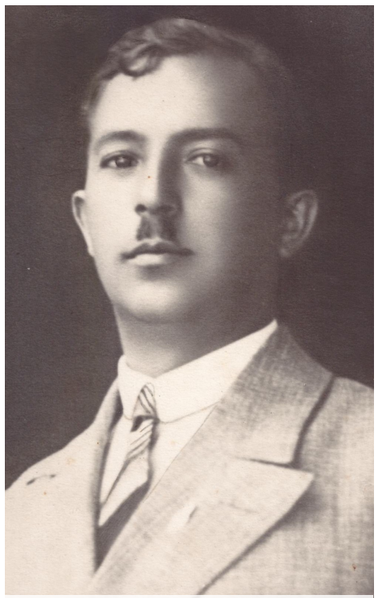

Hasičské mládí vpřed...

Budoucnost hasičství v Jestřabí je zajištěna...

Před 125 lety se v Jestřabí narodil
Stanislav Janeček (1900-1941)

Stanislav Janeček

Velitel vojenské odbojové organizace Obrana národa v okrese Val. Klobouky. Při oblastním velitelství Obrany národa v Uh. Hradišti vykonával funkci velitele zvláštní skupiny pro zabezpečování ilegálních přechodů vojáků z Protektorátu do zahraničí. Byl učitelem a ředitelem několika škol a kapitán pěchoty v záloze.

Stanislav Janeček se narodil v Jestřabí 14. srpna 1900 ve školní budově čp. 78 jako syn řídícího učitele Jindřicha Janečka. Do 8 let věku žil v Jestřabí, pak ve Štítné. Od r. 1912 studoval gymnázium v Kyjově, které bylo pro rozšiřování protiválečných letáků za světové války uzavřeno. Ve studiu pokračoval od r. 1915 na gymnáziu v Náchodě. V 17 letech musel narukovat na italskou frontu. V době poválečné obrany mladé Československé republiky se dobrovolně, jako člen Sokola přihlásil ke službě na Slovensku, kde bojoval ve IV. sokolském praporu proti Maďarům. Studium dokončil v r. 1920. Následně nastoupil jako výpomocný učitel v Lidečku. Maturitu složil až v r. 1921. Pak nastoupil ke dvouleté vojenské službě. Jako učitel působil rok v Lidečku, pak rok v Nedašově. Ve školním roce 1925/26 byl prozatímním řídícím učitelem v rodném Jestřabí. Pak působil jako řídící učitel na Pulčinách, ve Vlachově Lhotě pak až do svého zatčení v r. 1940. Velkou zálibou Janečky bylo hasičstvo, v jehož samaritánském (zdravotním) programu vykonával v obcích regionu vzdělávací a přednáškovou činnost. Byl myslivcem, na školní zahradě pěstoval květiny a zeleninu, věnoval se včelaření.

Odbojovou činnost započal převáděním vlasteneckých vojáků přes protektorátní hranici na Slovensko. Organizoval přechody od Nedašova přes Vlárský průsmyk až po Velkou Javořinu. Při jeho odbojové činnosti mu pomáhala i manželka Magda, která pečovala o vyhladovělé odbojáře spěchající přes Slovensko a Maďarsko do Francie. Pomáhala manželovi s převozem zbraní z bohuslavických zbrojních skladů, které ukrývali pod uhlím a bramborami ve školním sklepě, nebo je konzervovali a následně zakopávali v lomu pod Vlachovou Lhotou.

Nejvýznamnějším činem, který kpt. Stanislav Janeček vykonal pro celý československý zahraniční odboj, bylo uspořádání společné schůzky se slovenskými odbojáři dne 8. srpna 1939 v Holubyho chatě na Velké Javořině. Tam byla dohodnuta organizace a způsob převádění prchajících vojáků včetně systému záchytných adres a předávání hesel. Cesta po Slovensku nebyla jednoduchou záležitostí, neboť po uprchlících z Protektorátu pátrala slovenská bezpečnost. Také protektorátní hranice byla pečlivě střežena. I když se ilegální přechod hranice trestal smrtí, tak proud prchajících vlastenců ochotných jít položit vlastní život za svobodu vlasti neustával. Zvláštní skupina řízená kpt. Janečkem zabezpečila přechod na Slovensko pro více než 800 osob.

Práci pro odboj a svobodu okupované vlasti přerušilo 8. listopadu 1940 Janečkovo zatčení gestapem. Stanislav Janeček byl nejdříve vězněn v Uherském Hradišti, pak v Brně. Zde byl nelidsky mučen a týrán. „*Trpím pro vlast*“, psal tajně v jednom dopise, „*a to je to nejkrásnější, co může být*“. Ale nezradil. Neprozradil jména svých spolupracovníků, ani úkryty zbraní. Ty z lomu pod Vlachovou Lhotou později vyzvedli a použili partyzáni. Stanným soudem v Brně byl odsouzen pro velezradu, nedovolené držení zbraní a výbušnin k trestu smrti. Dne 29. října 1941 byl v Kounicových kolejích popraven zastřelením. Jeho tělo bylo zpopelněno v brněnském krematoriu. Po Janečkovi zůstala manželka Magda s třemi dětmi. V tíživé životní situaci se jí dostalo pomoci v rodině bývalé služebné Lojzinky Dubcové. V atmosféře strachu, kdy se většina lidí obávala represí ze strany nacistů, u ní paní Magda s dcerami našly nový domov.

Stanislav Janeček, velitel ON na Valašsku
nar. 14. 8. 1900

Čestné občanství

Obec Vlachova Lhota si jestřabského rodáka velmi váží, o čemž svědčí udělení čestného občanství In Memoriam za hrdinství v protinacistickém odboji za 2. světové války. V budově bývalé školy – nyní Muzeum hasičů – je k vidění stálá expozice věnovaná obětem 2. světové války s názvem „*Řídící učitel Janeček a jeho žáci*“. Jméno Stanislava Janečka je uvedeno na pamětních pomnících ve Vlachově Lhotě (před školou), ve Štítné (před školou) a na pamětní desce v budově Nejvyššího správního soudu ČR v Brně (Moravské náměstí 6/611; dříve sídlo Zemské školní rady), kde je jmenován mezi 434 učiteli, kteří položili život v době okupace v letech 1939-1945.

Pomník Stanislavovi Janečkovi a Josefu Bětíkovi

Odboj - Obrana národa

Kapitulace 15. března 1939 rychle proniká poraženectví jednotlivců a skupin, avšak roste také zájem lidu o politické dění u nás, a vzniká v celém našem národě odboj. Odboj jako lidové hnutí odporu proti nacismu a fašismu, a jako vnitřní boj za novou demokracii. Nevznikal najednou, nýbrž postupně se probouzelo vědomí národa, zvětšovala a jasnila se touha nás všech po životě svobodném a šťastném. A nastala cesta národního odboje „Obrana národa“. Na našem Klobucku zahájil v obraně národa Stanislav Janeček rodák jestřabský toho času ředitel obecné školy ve Vlachově Lhotě.

O tom vypráví Alois Lorenc ze Štítné n./Vl.:

„V roce 1939, kdy k nám vtrhli Němci, byl jsem poštovním doručovatelem ve Štítné. Byl jsem členem Sokola a Sboru dobrovolných hasičů. V obou organizacích jsem činně pracoval. Při hasičské slavnosti v Bohuslavicích nad Vláří na začátku Protektorátu vyzval mne [Stanislav Janeček] a dále Josefa Štěpančíka, tehdy náčelníka hasičů a Jana Šuráně jednatele hasičů, k pohovoru stranou od hlavního místa slavnosti na louce. Stanislav Janeček byl tehdá okresním náčelníkem samaritské stráže a kapitánem Čs. armády. Ale hlavně byl mým bývalým spolužákem obecné školy, k němuž mne pojilo staré dobré přátelství. Dal nám všem otázku, zda chceme pracovat pro obnovení Čs. republiky. Rozhodli jsme se bez rozpaků a podáním ruky jsme složili slib do jeho rukou a své rozhodnutí jsme tak stvrdili.

Janeček nám krátce objasnil smysl a způsob naší práce v tajné organizaci, při čemž hlavně zdůraznil, že naše práce musí být tajná a navzájem se mají poznat jen nejbližší spolupracovníci. Třetí osoba nemá znát a nemá již nic vědět o první. Rozkazy se budou přenášet a udělovat jím osobně, použije-li se spojky, pak vždy jen na heslo. Po této krátké instrukci jsme se rozešli. Za nedlouho mne navštívil Janeček v mém bytě ve Štítné a dal mi rozkaz: 1) Získat pro odbojovou činnost spolehlivého záložního důstojníka. 2) Já si mám získat spolehlivého muže a vytvořit nejméně jedno odbojové družstvo v počtu asi 9 mužů. Pro splnění rozkazu prvního jsem se pokusil získat důstojníka Čs. armády v záloze, učitele v naší škole (jméno úmyslně neuvádím), který mne ale odmítl. Promluvil jsem pak s Rudolfem Hnaníčkem, místním hostinským a důstojníkem v záloze. Ten mi slíbil spolupráci. Asi 3 dny na to jsem zajel na kole do Vlachovy Lhoty a oznámil jsem výsledek veliteli Janečkovi. Ke splnění druhého rozkazu jsem vyhledával a sestavoval bojové družstvo, muže, na něž jsem se mohl plně spolehnout. Předně to byl můj bratr Josef Lorenc a Jan Matušinec. Obá byli členy místního Sokola a místního hasičského sboru. S Hnaníčkem navázal osobní a pracovní styk sám velitel Janeček.

První fází odbojové práce bylo převádění důstojníků, vojenských specialistů a pronásledovaných osob do zahraničí, což předpokládalo vybudování přechodových linek a jejich organizační a materiální zajištění. Když jsme zachytili tuto výzvu ze zahraničního rozhlasu z Londýna, vybudoval Janeček linku, řídil a umožňoval přechod oněch jmenovaných osob přes Slovensko dále do Maďarska a Jugoslávie. Jeden z těchto proudů se dal právě přes naši obec Štítnou, dále přes štítenské paseky, přes slovenské hranice a Dolní Súču. Převádění na této lince obstarávali hlavně hajný František Ivaniš, bratři František a Emil Škubníkovi, Jan Krůžela a někteří jiní, kteří napomáhali hlavně při materiálním zajišťování, někdy pak při nezbytném přenocování a přechovávání. Přechod přes hranice se děl organizovaně na hesla. Hesla jsem přebíral od Janečky já, zprostředkoval jsem je dále a sledoval jsem v naznačeném obvodu průběh přechodu, o němž jsem podával zprávy Janečkovi. Heslem byla zpočátku kalendářní jména připadající na ten, který den. Později kalendářní jméno z pondělka, které platilo pro celý týden. Janeček do Štítné často zajížděl, nebo přiváděl prchající, mezi nimiž v další době obsazení, byly osoby pronásledované Gestapem. Při tom zastavoval se u mne, nebo jsem ho očekával na návsi až vyšel z hospody Hnaníček a vyprovázel jsem ho k vlaku do Popova nebo Bylnice. Cestou se prodiskutovaly další úkoly. Můj doprovod k vlaku měl pro Janečku svůj vlastní význam. Totiž cestou po silnici jsme často potkávali dvojice německé pohraniční stráže, které znajíce mne jako místního pošťáka, nikdy po nás nežádali legitimace.

Kdysi za návštěvy u mne v bytě požádal Janeček, abych se snažil opatřit a sehnat různé potraviny, které potřeboval k řádnému a dobrému zajištění na přechodových linkách, případně pro osoby, které po několik dní čekaly na uvolnění na lince a bydlely, stravovaly se u Janečky. Vyskytovaly se již první obtíže a nesnáze s opatřováním potravin, on sám neměl na obtížné a nebezpečné shánění potravin dosti času. Obstarané potraviny jsem ponechával v hostinci u Hnaníčků, kde si je Janeček osobně vyzvedl, nebo jsem je vozil na kole do 16 km vzdálené Vlachovy Lhoty. Zde se musím zmínit i o nesnázích a nejistotě, kterou v této práci s převáděním a na přechodech způsobovali naši lidé. Kdysi mne Janeček vyprovázel ze Lhoty do Val. Klobouk a s námi šel neznámý muž, o němž mně Janeček v nestřežené chvíli prozradil, že je to jeden z lidí, které před měsícem převedl a který se mu vrátil, protože prý nemohl překročit jugoslávské hranice. Byl z toho celý nesvůj, protože si nebyl jist, nejde-li o konfidenta. V této době jsem hleděl získat další členy pro odbojové družstvo k úplnému splnění úkolu, který mi byl Janečkou uložen. Janeček mně vysvětlil, že vedení odboje počítá s eventualitou, že kdyby byla nařízena mobilizace a lidé by museli rukovat, že by se jednotky odboje stáhly do hor a na Slovensko a budou zadržovat postup německých vojsk na východ. K tomu účelu byly opatřeny pro prvopočáteční případné stravování z tajných fondů konzervy, které byly uskladněny na různých místech. V mém nejbližším okolí byly uloženy u Hnaníčka a dále u výpravčího Sourala v Bylnici. V zimě 1939-40 za tuhé zimy konzervy namrzly. Janeček mně nařídil, abych zajistil, aby konzervy byly rozprodány našim lidem a peníze použity na pozdější akce. Na podzim 1939 mně Janeček uložil, abych se snažil do vlastního družstva získat spolehlivé muže, kteří by také vlastnili nějakou zbraň. Jeden z nich byl Jan Matušinec. Byl členem Sokola, často jsme se setkávali u mne v bytě, vzájemně jsme odhadovali situaci, radili jsme se a kuli různé plány. V té době pracoval ve zbrojovce v Bohuslavicích, oklepával jsem ho a přímý dotaz jsem udělal, když mi vyprávěl, jak se chovají jeho kamarádi a spolupracovníci, když vyvážejí ze skladu válečný materiál a navážejí jej do drážních vagónů. Na to jsem se ho zeptal, zda by se nedalo z toho něco získat pro tajné účely a náš odboj. Odpověděl ihned kladně a poznamenal, že tak je možno získat materiálu kolik budeme chtít. Byl jsem jeho odpovědí spokojen a oznámil jsem mu, že o tom uvědomím našeho velitele. Druhý den jsem jel k Janečkovi a oznámil mu vše, na čem jsem se domluvil s Matušincem. Janeček projevil tehdy nad hlášením opravdovou radost a řekl: „To jsem potřeboval, dosud jsem neměl nikoho, na koho bych se mohl obrátit“. Pak došlo ke schůzi obou, na níž se domluvili celou akci a postup získávání výzbroje z muničních skladů v Bohuslavicích. Matušinec připravil zbraně či munici na určitém místě pod stromem, na němž zlomil větvičku. Janeček jel jako závozník s řezníkem Rittrem z Klobouk s masem do muničního skladu. Bránou závodu se projelo bez prohlídky, protože onen řezník byl znám a nebyl nápadný. Tak získal odboj značné množství výzbroje a munice. Vím, že jsem při kterési návštěvě u Janečky přišel „k nejlepšímu“, kdy s malými dcera čistil a vazelínoval 20 armádních pistolí, které pak uschoval v kamenolomu. Na přechodových linkách na Slovensko i jinak probíhala naše práce celkem hladce až do 11. listopadu 1940, kdy byl Janeček zatčen. V důsledku toho byl zastaven jeho učitelský plat, jeho manželka zůstala se třemi děvčaty bez prostředků. Musela se z Vlachové Lhoty vystěhovat do Tichova, kde bydlela nouzově v podkroví Stanislava Bělašky. Strádala a měla i bídu, protože neměla zač koupit nejpotřebnější potraviny. Podporovali jsme s manželkou opuštěnou rodinu, jak se dalo, hlavně jsme se starali o mouku a nějaký tuk, aby netrpěly hlad. Někdy jsme využili situaci tak, že Janečkova děvčata nás navštívila ve Štítné, kde se podomácky vyspala na chlebové peci a odcházela vždy s nějakou výzbrojí potravin. Paní Janečková žijící ve stísněných poměrech pamatovala ještě na vlastní rodiče na Kladně a když měla něco potravin prosila, abychom dali také jejím rodičům. Tak tomu bylo až do konce války.“

Alois Lorenc (*2.12.1900 - † 7.1.1987)

Alois Lorenc obdržel poděkování ve znění:

„Ministr národní obrany vyslovuje Vám za záslužnou spoluúčast a podporu národního boje směřující k osvobození republiky Československé svůj dík a uznání.“

Praha 7. prosince 1948. Generál Svoboda. Čj. 77756-296-1948.

Alois Lorenc

Stanislav Janeček ve vojenském

Odboj na Klobucku

Odboj na Klobucku spojený s krajským velitelstvím v Uh. Hradišti zprostředkovával Janeček buď přímo nebo prostřednictvím spojky. Janeček byl jmenován velitelem okresu Val. Klobouky, jeho prvním zástupcem řídící učitel v Lač-nově Josef Rotrekl. Oba osobně informovali spolehlivé lidi o účelu organizace. Pochopení nacházeli hlavně v řadách učitelů, příslušníků Sokola a hasičských sborů. Záhy byla organizace rozvětvena po celém okrese. Na podzim 1939 čítala již stovky členů připravených k plnění úkolů. Činnost organizace byla mnohostranná. Vedle úkolů organizačních, zpravodajských, propagačních a podobně považovala skupina za nejvýznamnější shromažďování zbraní a styk se Slovenskem. V praxi se to projevovalo v organizování družstev ve Val. Kloboukách [to] byl Jaroslav Pšenčík, za pomoci řady zaměstnanců z bohuslavické zbrojovky pak získáno mnoho beden zbraní, nábojů, ručních granátů a výbušnin. Odvážení autem obstarával textilní mistr Urbánek a K. Ritter z Klobouk. Nejdříve vozili náklad k Janečkovi. Zde byly zbraně ukrývány ve školním sklepě pod uhlím a ve starém lomu za obcí. Často byly rozváženy i do okolí, hlavně do Klobouk. Zde byly zazděny nebo rozdělovány mezi členy odboje. Pro případné povstání přikročilo by se také k rozsáhlým zásobovacím přípravám .Zakoupené konzervy odvážel nákladním autem obchodník Ferdinand Rychlovský z Klobouk. Uschovával je a rozvážel členům odboje. Byl vypracován plán, jak se zmocnit v případě povstání významných a vojensky důležitých objektů, případně je zničit. Byla organizovaná sabotážní činnost ve zbrojovce, na dráhách a v jiných podnicích důležitých pro válku.

Rozsáhlou činnost vyvinula skupina ve styku se Slovenskem. S pomocí organizace na slovenské straně jejímiž členy byli evangelický farář ze Slatiny nad Bebravou Pavel Chorvát, rolník Dořák z Dolní Súče a řada dalších, byly převedeny stovky uprchlíků z řad Čs. armády i civilních osob. Byli ubytováni v hotelích „Hotel Beseda“, „Hotel u slunce“ v Kloboukách. Na Slovensko je převáděli místní občané buď přes Nedašov, nebo Vlárský průsmyk nebo Štítnou. Podobným způsobem byl převeden přes hranice i rodák ze Smoliny Josef Valčík. Dostal se do zahraniční armády, do vlasti se vrátil jako parašutista a účastnil se atentátu na Heydricha. Slibně se rozvíjející činnost široce rozvětvené podzemní organizace byla přerušena zásahem Gestapa.

Nastala rozsáhlá doba zatýkání a krutých výslechů. Další členové byli zatčeni v prosinci 1940. Zbytek organizace zlikvidovalo gestapo na podzim v roce 1941. Dne 17. února 1941 byl zatčen Josef Rotrekl. V době stanného práva dne 29. října 1941 bylo na nádvoří Kounicových kolejí v Brně popraveno devět našich vlastenců: Stanislav Janeček, nadučitel, Vlach. Lhota – Josef Rotrekl, nadučitel, Lačnov – Alois Bednář, pokrývač, Val. Klobouky – Josef Bětík, Vlach. Lhota – Jan Matušinec, dělník, Štítná nad Vláří – Metoděj Vikorin, dělník, Bohuslavice n./Vl. Jan Trlica, pokrývač, Val. Klobouky – Josef Papež, soukromník, Val. Klobouky – Bohumil Kovalčík, železniční zřízenec, VK.

Poslední dopis Stanislava Janečka tajně přenesený z vězení

„Mamičko a děti, trpím hrozně a nevinně. Včera jsem dostal tolik, že jsem oteklý. A byl jsem zavřen v temnici. Nepřeji to nikomu. A odpoledne dnes čekám, že mě úplně ztlukou. Stane-li se tak, vychovávej, mamičko, děti řádně. Pochovejte mne vedle rodičů, zasejte mně kvítka na hrob, ať aspoň včeličky jsou u mne, když vy nebudete moci. Sama se s dětmi přestěhuj do Kladna, vzpomínejte v motlitbách na svého taťku, který se bude na Vás shůry i s rodiči dívat a po všech cestách doprovázet. V kabátě na ramenou najdeš mé vzpomínky z vězení na Vás. Jsou zašity.

Děti milé, loučím se s Vámi, buďte hodné, poslouchejte mamičku, a ať z Vás vyrostou poctivé Češky. Buďte s Bohem všichni: sestry, kmocháčku, babičko, dědečku, tety a strýcové. Umírám s odevzdaností do vůle boží. Modlete se za nás.

Slavnostní odhalení pamětní desky na štítenské škole, r. 1946

Na šťastnou shledanou na výsosti u Pána Boha. Váš milující tatíček.“

Paní Janečková zůstala po smrti manžela bez prostředků. Alois Lorenc zorganizoval ve Štítné sbírku pro pozůstalé po popraveném Janečkovi a Matušincovi. Sbírka vynesla v hotovosti 5.830 korun a zemědělci darovali hodně obilí.

10. června 1946 konala se pietní vzpomínka a odhaleny byly pamětní desky umučeným Stanislavu Janečkovi a Janu Matušincovi ve Štítné nad Vláří na budově obecné školy za hojné účasti pozvaných hostí, hasičstva, vojska, sokolstva, selstva a obyvatel celého okresu valašsko-klobouckého.

Počet účastníků byl tehdy odhadnut na 4 500 osob.

V roce 1987, při příležitosti oslav 200. výročí trvání školy a kostela ve Štítné byly pamětní desky dne 26. září znovu odhaleny na nově vybudovaném památníku, který stojí před průčelím nové školy.

Pokládání věnců při slavnosti odhalení pamětní desky Janečkovi a Matušincovi, r.1946

Bývalý Janečkův spoluvězeň

Bývalý Janečkův spoluvězeň, který ty hrůzy přežil píše:

„Ačkoliv jsem přislíbil, že se zúčastním odhalení desky národním mučedníkům Janečkovi a Matušincovi ve Štítné, zabránilo mi v tom onemocnění – následek dlouholeté vazby. Chtěl jsem se poklonit památce hrdinů Vašeho kraje a přinést svědectví o hrozném utrpení, neuvěřitelné statečnosti, bezpříkladném bratrství a nezlomné víře v budoucnost národa. Byl jsem s Janečkem v roce 1941 v Kounicových kolejích. Třetím v naší cele byl Hofman z Podolí u Kunovic. Při výměně prádla jsme oba žasli nad zjizvenou kůží na zádech, Janeček nám podal vysvětlení: „Měl jsem nesčetné výslechy, komisař mne předával komisaři, aby ze mně něco dostali. Jednou mně rozsekali záda, až jsem pozbyl vědomí. Dali mne donést do cely a zabalili do kusu prostěradla, které se mi na zádech přilepilo. Při následujícím výslechu mi způsobili příšernou bolest, když hadr s kůží servali. Dokonce to opakovali. Chtěli mne zlomit.“ Na jaře 1941 nás Janeček opustil. Měl několik výslechů. Nic neprozradil i když mu komisař hrozil, že ho předá specialistovi v mučení. Janeček mlčel. Komisař hrozbu splnil.“

Pomník ve Štítné nad Vláří

Vdova Magda Janečková

Vdova Magda Janečková poděkovala v Okresním věstníku Uherskobrodském (27. 6. 1946): *„Děkuji srdečně místnímu národnímu výboru ve Štítné za pietní uctění památky mého manžela Stanislava Janečky, řídícího učitele a kapitána Čs. armády v záloze. Všem pánům zástupcům z místního národního výboru a řečníkům, všem spolkům a milým bratřím a sestrám, kteří v tak velikém počtu se přišli poklonit památce svého bratra a spolupracovníka, srdečně děkuji. Při této příležitosti vzpomínám s pocity hluboké vděčnosti všeho, co pro nás po celou dobu války udělal pan Alois Lorenc s chotí a celá obec Štítná a Jestřabí. Pan předseda místního národního výboru Šuráň a pan Saňák obchodník. Nelze slovy vyjádřit můj vděk za všechnu lásku, obětavost a pomoc, které se nám vždy ve Štítné a Jestřabí od všech občanů dostalo. Manžel vždy ve vězení Štítnou tolik vzpomínal. Téměř půl hodiny před smrtí píše v posledním dopise, že si přeje být pochován ve Štítné. Přání se nesplnilo, ale jeho milovaná Štítná uctila jeho památku opravdu impozantním způsobem. Proto všem patří můj nejhlubší dík a všem v duchu ruku tisknu. Janečková“*

Během války byli zatčeni a vyslýcháni ze Štítné: Rudolf Hnaníček, hostinský, měsíc v Brně – Josef Hnilo, řezník, pro hospodářskou sabotáž 8 měsíců v Brně a na Mírově – Josef Strnad, řezník to samé, zemřel v koncentráku u Vídně – František Skůček, rolník, v souvislosti s bratrem, který je v zahraničí – František Struhař s rodinou, vězněni 4 měsíce ve Svatobořicích [u Kyjova] – Jan Lysák, vězněn v Uh. Hradišti pro pomoc partyzánům – Dále drženi ve vazbě: Antonína Pinďáková, choť učitele, Emil Škubník, Josef Šuráň z č. 1.

Obětovali se i za naši svobodu

Před 80 lety skončila druhá světová válka, nejkrvavější konflikt v dějinách lidstva. Osvobození Československa a dalších evropských států přineslo konec nacistické nadvlády. Na mnoha místech naší vlasti proběhla pietní shromáždění, na kterých byla uctěna památka padlých, byl vyjádřen vděk těm, kteří položili své životy za svobodu a mír. V současné době je nutné si připomínat nejen historický konec války, ale i nutnost nezapomínat na oběti a chránit hodnoty svobody i v dnešní tak složité době.

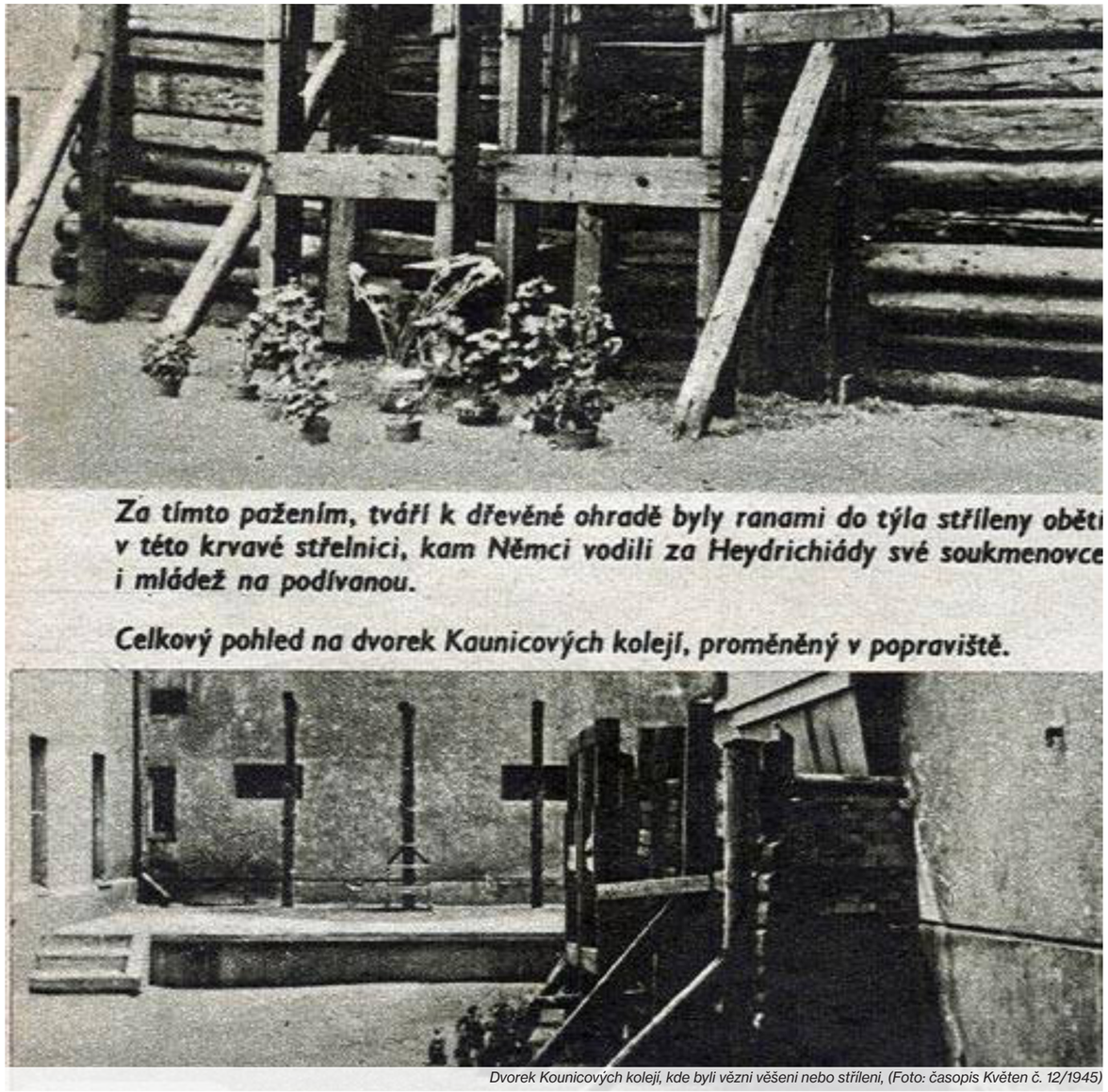
V tomto roce si připomínáme 125 let od narození kapitána československé armády v záloze Stanislava Janečka, velitele vojenské organizace Obrany národa okresu Valašské Klobouky, který se narodil 14. 8. 1900 v Jestřabí, v tehdejší národní škole, kde byl jeho otec Jindřich Janeček řídícím učitelem.

Zastupitelstvo obce Jestřabí odsouhlasilo k tomuto jubileu umístit na zdejší bývalé národní škole pamětní desku a 16.

Pamětní deska ve Štítné nad Vláří

srpna 2025 uspořádat slavnostní pietní akt, při kterém bude tato pamětní deska odhalena. Kapitán v záloze Stanislav Janeček byl za vlast umučen 29. 10. 1941 v Kounicových kolejích v Brně. Čest jeho památce.

Dvorek Kounicových kolejí, kde byli vězni věšeni nebo střileni, (Foto: časopis Květen č. 12/1945)

Pamětní deska v Jestřabí

Pamětní deska pro upomínku nesmírné odvahy a kuráže jestřabského rodáka bude umístěná na zdejší bývalé ná-rodní škole a bude obsahovat níže uvedený text:

ZDE SE NARODIL 14. 8. 1900
KAPITÁN ČS. ARMÁDY V ZÁLOZE

STANISLAV JANEČEK

VELITEL VOJENSKÉ ODBOJOVÉ
ORGANIZACE OBRANY NÁRODA
OKRESU VALAŠSKÉ KLOBOUKY
ZA VLAST UMUČEN
V KOUNICOVÝCH KOLEJÍCH V BRNĚ
29. 10. 1941

ČEST JEHO PAMÁTCE
OBČANÉ OBCE JESTŘABÍ
2025

„Svět nebude zničen těmi, co páchají zlo, ale těmi, kteří se dívají, aniž by proti tomu cokoliv udělali“
(Albert Eistein)

Kounicovy koleje v Brně

Popravení sabotážníci

K rozsudkům smrti, jež vynesl stanný soud v Brně 29. října 1941, se z příslušného místa oznamuje toto:

Stanislav Janeček, nadučitel z Vlachové Lhoty, Josef Rotrekl, nadučitel a správce školy z Lačnova, Alois Bednář, pokryvačský mistr z Valašských Klobouk, Josef Betik z Vlachovy Lhoty, Jan Matušinec z Hodonína, Metoděj Viktorin z Bohuslavic, Jaroslav Trlica z Valašských Klobouk, Josef Papež, soukeník z Valašských Klobouk a Bohumil Kovalčík, železniční zaměstnanec z Valašských Klobouk byli členy illegální skupiny odporu, jejímž hlavním úkolem bylo provádění sabotážních činů a která ve vhodné chvíli měla provésti atentáty na životně důležité podniky a železniční objekty. K provádění těchto zamýšlených sabotážních činů měla skupina velké zásoby střelných zbraní, střeliva a výbušnin, mezi nimi dynamonu, trytolu a peroxylinu. Všichni odsouzení věděli o existenci skladiště zbraní, z části zbraně zprostředkovali, po případě uchovávali na rozkaz svého náčelníka. Příznačné pro chování odsouzených jest, že si byli jasně vědomi trestnosti svého jednání, že však práci úřadů ztěžovali tím, že původně zakopané zásoby zbraní po vydání nařízení říšského protektora v Čechách a na Moravě o držení zbraní neodvedli, nýbrž je ještě lépe skryli v jiných úkrytech. Také po zavedení civilního výjimečného stavu odsouzení úmyslně nepřihlásili úřadům své zbraně a výbušniny. Pouze včasným zásahem úřadů bylo umožněno zabrániti zamýšleným a smluveným sabotážním činům. čt

Poprava členů odboje vč. Stanislava Janečky v novinách

Vyznamenání in memoriam

Náčelník Generálního štábu Armády ČR Armádní generál Ing. Karel Řehka

u příležitosti slavnostního odhalení pamětní desky
na počest 125. výročí nar. kpt. v. z. Stanislava Janečka
v obci Jestřabí,
dne 16. srpna 2025

rozhodl udělit vyznamenání **„Za zásluhy“ in memoriam**
spolupracovníkům vojenské odbojové organizace
Obrana národa
bývalého soudního okresu Valašské Klobouky

kpt. v. z. Stanislav **J A N E Č E K**
por. v. z. František **A M B R Ů Z**
Františka **D V O R Á K O V Á,** roz. Škubníková
Antonín **H U B Í K**
Alois **K L U S Á K**
Vojtěch **K Ř E S Á L E K**
Josef **M I K E S K A**
Josef **M I Š Á K**
Josef **S O U R A L**
Jan **Z A H R A D N Í K**

Náčelník Generálního štábu udělil

plk. gšt. Ing. Petru POTYKOVI
„Pamětní minci NGŠ“

Za podporu a udržování legionářských tradic
a příkladnou spolupráci

Článek napsal: Ing. Pavel Šuráň

Zdroje:

Vlastivědné kapitoly z Valašskoklobouckа č.XX/2019, Petr Fojtík/ Život na Štítensku v Protektorátu Čechy a Morava očima Jaroslava Saňáka, Saňákova kronika, sv.8, s. 235-237, Odboj na Klobucku

Školní kronika Jestřabí 1893-1936; webové stránky Obce Vlachova Lhota http://www.vlachova-lhota.cz/stanislav-janecek/d-1272; Interneto vá encyklopedie dějin Brna http://encyklopedie.brna.cz/home-mmb/?acc=profil_osobnosti&load=1075

Večer: lidový deník. Praha: Rolnická tiskárna, 31.10.1941, 28(231), s. 2.